

[Aksel Larsen.]

ild; prøjserne skød ikke én eller to gange, men ti gange, for de havde jo bagladegeværer. Løjtnant Beck kom ganske vist for en krigsret, men han blev frikendt med den motivering, at eftersom der i hærens fægtningsreglement ikke stod noget om, at bagladegeværet var opfundet, kunne han og burde han ikke regne med, at prøjserne havde bagladegeværer.

Det forekommer mig, at de, der taler om, at vi på dette lille territorium med vor geografiske beliggenhed og vor stilling over for de moderne krigsødelæggelsesmidler, stormagterne disponerer over, ved større eller mindre ofre kan opstille et forsvar, som kan holde dansk territorium og beskytte befolkningen mod døden i 48 timer, til vore allierede kommer os til hjælp, ser bort fra alt det, de burde have for øje, eller at de, hvad jeg nødig vil tro, taler mod bedre vidende. Jeg mener, man skal tage i betragtning netop Danmarks geografiske beliggenhed og netop de midler, der vil blive taget i brug under en storkrig, navnlig hvis man ikke når til en overenskomst om at forbyde og afskaffe atomvåben og lignende ødelæggelsesvåben, og jeg tror, at vigtigere end at koncentrere sig om denne eller hin militærordning ville det være, om Danmark anvendte sine kræfter på det internationale, det mellemfolkelige felt for at søge freden sikret og i den givne situation fremme forhandlinger om fredens sikring, om nedrustning, om afskaffelse af atomvåben o. s. v. Derigennem hjælper man Danmark, derigennem kan man skabe størst mulig tryghed for den danske befolkning, og jeg tillader mig at være af den opfattelse, at det, jeg her siger, ikke ligger så forfærdelig langt fra, hvad regeringen i denne debat har givet udtryk for.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke gå ind i en forsvarsdebat ved denne lejlighed; det ville stemme dårligt overens med de bemærkninger, jeg tidligere har gjort. Jeg synes dog, der er

grund til at gøre en afgørende bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Aksel Larsens sidste betragtninger.

Det, det fra vestlig side i samarbejdet i NATO hele tiden er gået ud på, er at forhindre en krig i at komme til udbrud, at forhindre aggression. Så kan man diskutere, hvordan situationen vil være, hvis en krig bryder ud, og jeg ved ikke, om nogen her i salen på dette punkt kan være uenig i, at vi, hvis de nye våben kommer til anvendelse, vil stå over for et ragnarok, som vil blive en eneste fortvivlelse. Herom er der næppe nogen uenighed. Men i bestræbelserne for at forhindre en krig i at komme til udbrud er det ikke nok, at den ene part erklærer, at den vil forholde sig ubeskyttet. De to parter, som står i en vis balance, må nå til det punkt, hvor de må forhandle om at bringe spændingen ud af verden, og det er det, der er tale om i dette øjeblik, og det er det, jeg har forstået der i det høje ting er en grundlæggende overensstemmelse om efter den debat, der er ført.

Dernæst vil jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg synes, han skal lade være med at mistænkeliggøre vor stilling til de nye lande, de områder, der er eller har været koloniområder. Danmarks stilling på det punkt er på forhånd givet, og jeg har givet vore ønsker om en fredelig udvikling i disse forskellige områder henimod en fremtidig ordning tilstrækkeligt udtryk i den indledningstale, jeg har holdt. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at enhver stat — det var en af de bemærkninger, han fremkom med — bør være meget varsom med sin optræden, når det gælder en nations, et folks, nationale sindelag. Jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem i denne betragtning; det var det ærede medlem ikke med mig, da vi for et års tid siden diskuterede de ungarske tildragelser.

(Kort bemærkning).

Bøgholm: Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Lannung for det svar, han var